

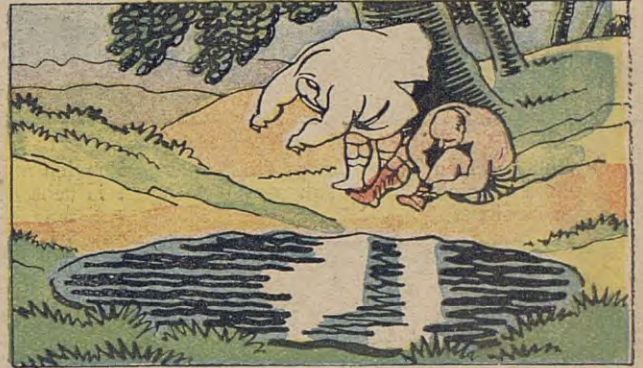
WAPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

Provatura dissortada

Dos germans bessons i molt obesos llegiren, un dia, un anunci americà que recomanava els banys de fang per aprimar-se.

I després de molts inútils tractaments assajats per a lliurar-se de tant greix acumulat, volgueren intentar aquesta darrera temptativa.

Prop de casa seva es trobava un bell toll com fet a posta. Molt esperançats es submergiren en la pasta fresca.

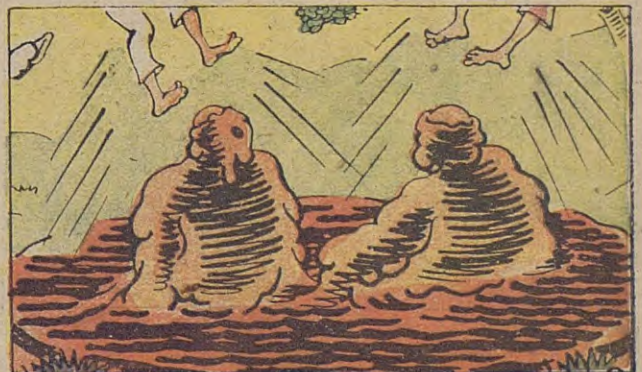
Però, en mal moment s'apropava una cridòria: Dos vaillets del veïnat jugaven empaïtant-se cap al fangar.

Els banyistes sentiren vergonya d'ésser sorpresos en actitud tan singular, i s'ajupiren dintre el toll per a desaparèixer un instant.

Però els minyons s'installaren damunt aquella passera que feien les calbes bessones, delicadament polides i tan ben col·locades.

Aviat els germans tingueren unes bessones necessitats de respirar que obligaren a fer efectuar un viatge aeri als inoportuns bordegassos.

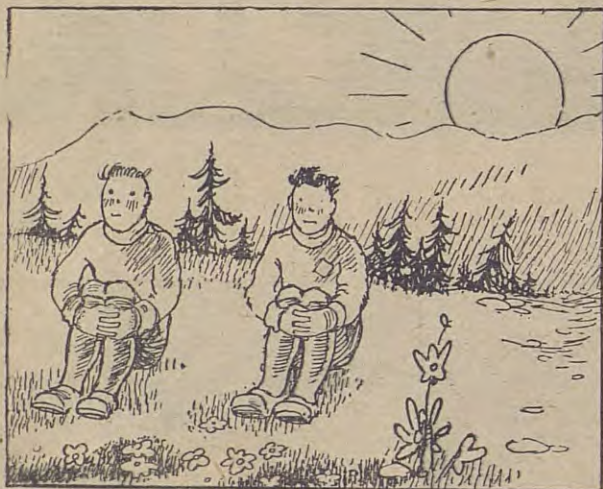
L'eco

En Lluç i en Ton eren dos xicotets que no s'havien mogut mai de ciutat, i tot d'un plegat els agafà la ceba de fer excursions.

A la primera pujaren de nit dalt d'una muntanya per veure una sortida de sol que els havien dit que era magnífica.

Però en lloc de posar-se de cara a Llevant es varen posar de cara a Ponent...

...i no s'adonaren de la planxa fins que va ésser l'hora de pondre's el sol i el veieren que baixava de dalt, sinó encara hi foren.

En una altra ocasió, un pastor els digué que a un lloc que els senyalà hi havia un eco estupend.

—¿I se sent clar?—preguntaren.

—Claríssim.

Al cap d'uns quants dies s'escaigué el pastor passar per aquell indret i es trobà en Lluç i en Ton amb una

barba crescuda de dos pams, escoltant amb la major atenció.

—I doncs ¿què fan aquí?—els digué.

—Noi, ens vas enredar—respongueren amb veu baixa, —fa qui sap el temps que estem escoltant i encara no hem sentit res.

Un bon menjador

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I Una vegada hi havia un home de tanta gana...

II que no s'hi pensava gens per menjar-se un anyell per dinar.

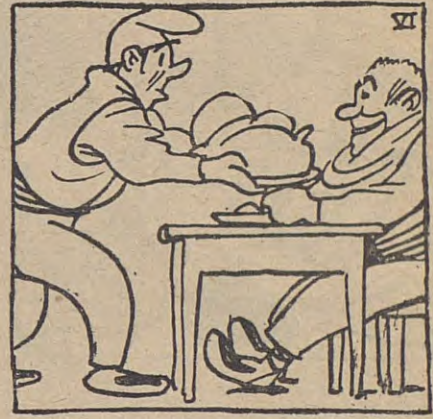
III Una vegada va fer la juguesca de què es menjaria tot un porc de cent carnisseres.

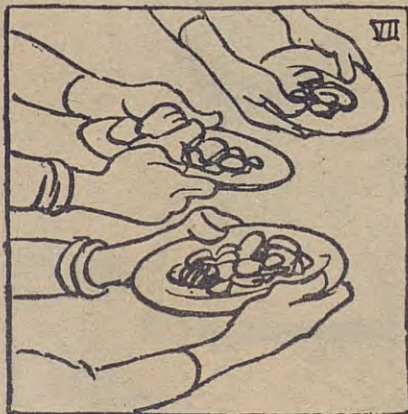
IV Dels qui el coneixien, uns jugaven a favor seu, altres en contra.

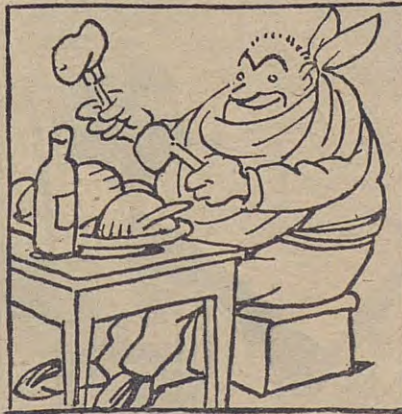
V Arribà el dia de la prova. Hom matà el porc després de pesar-lo...

VI i començaren a servir-lo al campió. Els seus amics, per facilitar-li la tasca, procuraren cuinar la carn de manera variada...

VII Primer li serviren els menuts amb ceba, després el cap i pota amb tomàtec, després el llomillo amb salsa...

VIII fins que, quan ja s'havia menjat més de mig porc d'aquesta manera, el nostre home exclamà:

IX —Vejam quan em porteu el porc, perquè amb aquestes menudècies aviat em passarà la gana!

Focs artificials

En Ramonet era molt entremaliat i la tia Catarina sempre l'estava renyant.

La tia Catarina va anar a cà'l cansalader a comprar salsitxes.

—Ja veuràs que bones seran fetes a la brasa...!

En arribar a casa va buidar el cistell i posà les salsitxes en un plat.

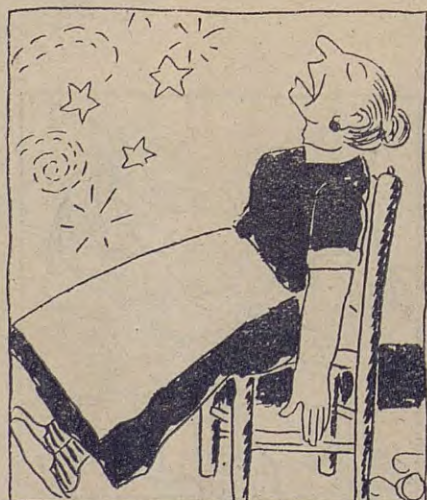
En Ramonet, aprofitant un moment que la tia no el veia, va posar entre les salsitxes un coet del mateix color.

La tia Catarina, com que era molt curta de vista, no se'n va adonar i ho va posar tot plegat a la graella.

En acostar-ho al fogó, va encendre's el coet i tota la cuina va omplir-se d'estrelles i espeternees.

La tia Catarina va espantar-se tant, que es va desmaiàr i tot.

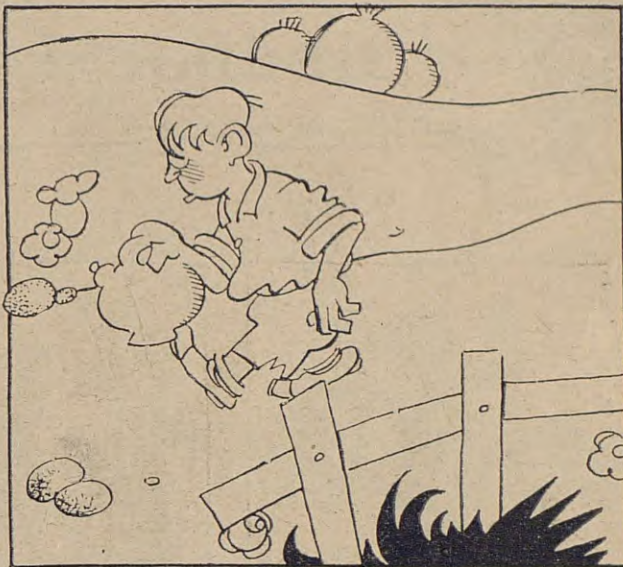

Però, en refer-se de l'esglai, va arplegar en Ramonet i li va donar una surra que encara se'n sent.

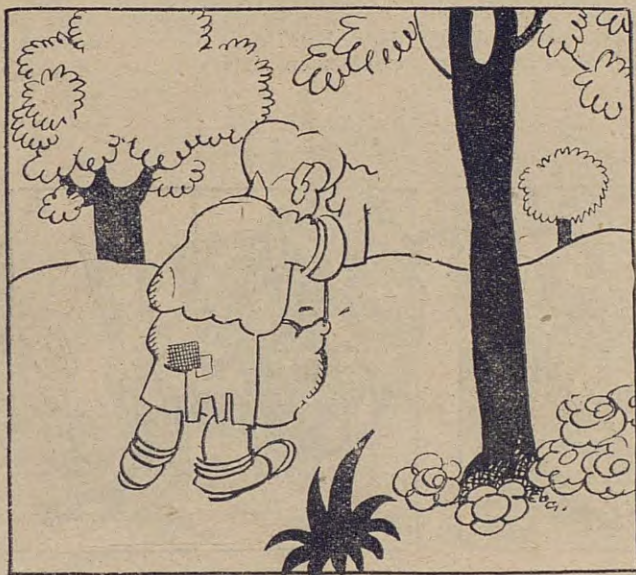
La revenja del vailet

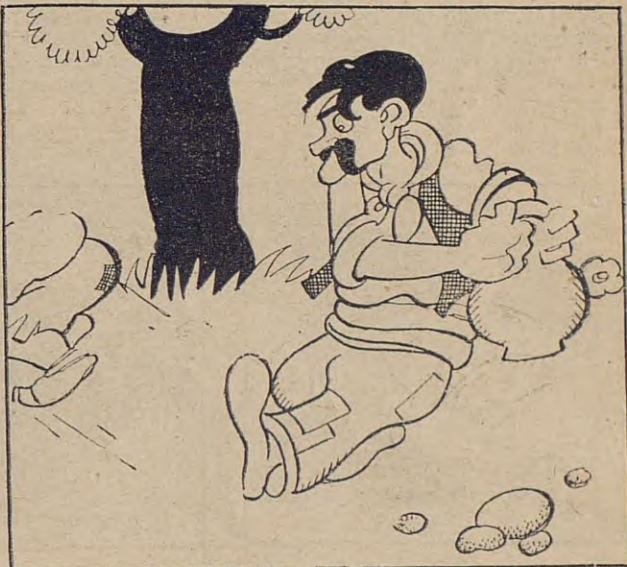
—Porta'm el càntir, talòs!

—Quin home tan enfadós!

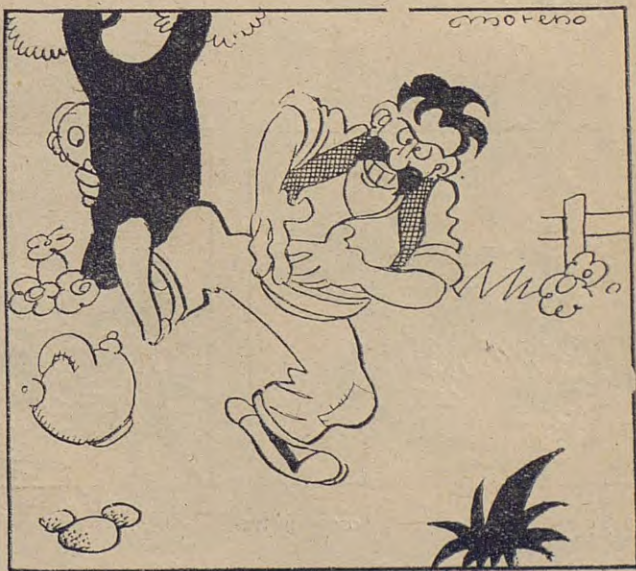
Per venjar-se li ha posat

un litre de Rubinat.

L'home beu amb molta set

i el purgant efecte ha fet.

Sindbad i els elefants

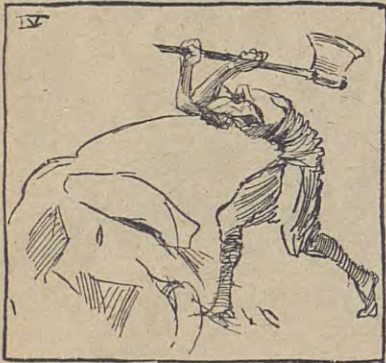
I Sindbad era un mariner àrab que va veure molts països i li van succeir moltes aventures dignes de recordança.

II Una vegada, es trobava al cor de l'Àfrica decidit a procurar-se ullals d'elefant que li havien de proporcionar bones ganàncies.

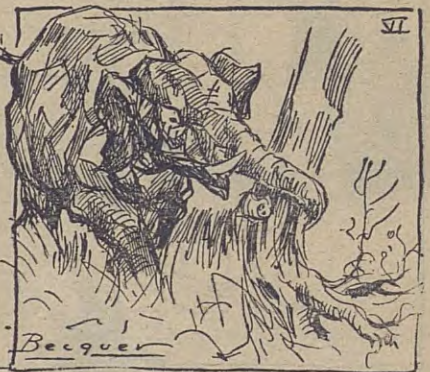
III Armat d'un arc i sagetes s'estava dalt d'un arbre, i quan passava el ramat dels elefants en matava un...

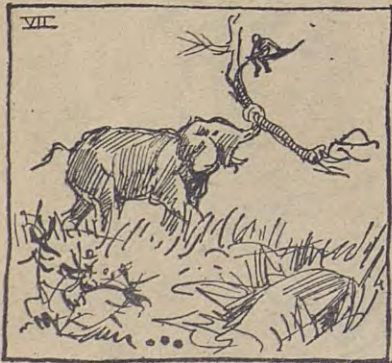
IV i quan els altres havien fugit li tallava els ullals. Ja feia dies que des del mateix arbre practicava aquesta cacera,

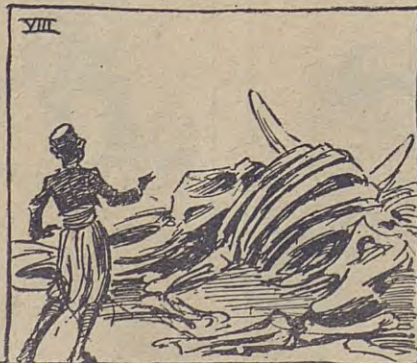
V quan un vespre, els elefants no semblaren pas disposats a passar de llarg, sinó que s'aturaren sota l'arbre, i un d'ells, el més forçut...

VI l'arrencà de socarrel amb la trompa. Sindbad es cregué perdut, però amb sorpresa veié que l'elefant que havia arrencat l'arbre...

VII se l'enduia, arbre i ell, boscos a través, fins que arribà a una clariana on hi havia centenars d'ossades d'elefants morts, tots amb els seus ullals corresponents.

VIII Llavors comprengué Sindbad que els elefants li oferien aquell tresor de vori perquè deixés de matar-los...

IX i cuità a recollir tots els ullals d'elefant que allí hi havia, amb els quals logrà una gran riquesa, sense haver de matar mai més cap elefant.

Els dos rivals

A Caceres de la Selva tothom era caçador. Al poble no hi havia altra diversió que caçar i contar històries de cacera a la taverna o a casa l'armer, que era el punt de reunió dels amics d'en Matatot, modern Nemrod que gaudia de la fama d'ésser el millor caçador de Caceres de la Selva i dels seus voltants.

A la taverna s'hi reunien en Pimpam i els seus admiradors. En Pimpam era el rival d'en Matatot i el poble estava dividit entre els partidaris de l'un i els de l'altre.

Si un dia en Matatot caçava tres llebres, de seguida els seus amics cuitaven a dur la notícia a la taverna, i si l'endemà en Pimpam caçava un pa-

—Malviatge aquests telèfons automàtics! Fa mitja hora que marco i no em contesten!

(De Jugend)

rell de perdius, els seus amics anaven a passejar-les en processó davant de l'armeria.

Quan en Pimpam havia d'anar a cà l'armer a comprar cartutxos, o en Matatot s'arribava a la taverna a fer un trago, no faltaven mai allusions iròniques i discussions enverinades.

Un vespre, en Matatot i els seus amics es trobaven com de costum parlant de caceres i fumant en pipa a la botiga de l'armer, quan s'obrí la porta i entrà en Pimpam portant a l'espatlla una escopeta enfundada i seguit per dos o tres dels seus amics, amb les cares il·luminades per una triomfant expectació.

—Bona nit, senyor Tirafi—va dir, dirigint-se a l'armer—, venia perquè em canviés aquesta escopeta del 12 que li vaig comprar l'altre dia.

—¿Que la canviï?—féu l'armer, estranyat.—¿Que potser no li va bé?

—Massa bé, em va—respongué en Pimpam—. Amb aquesta escopeta *ho mato tot*. En aquest pas, no quedaria caça per aquests voltants. I jo no sóc com alguns—aquí amb una mirada maliciosa a en Matatot—que només pen-

sen en endur-se'n força peces a casa. A mi m'agrada deixar-ne pels altres. Amb això, doni'm un calibre 16, a veure si amb aquest erro algun tiro.

En Matatot i els seus amics, sentint aquest discurs, tremolaven de ràbia. Però no se'ls acudí cap resposta adequada. En Pimpam rebé la nova escopeta, deixà la vella i se'n anà rient, que encara en Matatot no havia lograt obrir els llavis.

I fou tanta la seva estupefacció, que quan en Pimpam es tornà a presentar al cap de vuit dies, encara no havia trobat la manera de recuperar el seu prestigi de caçador invencible.

Aquesta segona vegada, en Pimpam es presentà portant l'escopeta del 16 i declarà que amb aquesta també ho matava tot i que haurien de fer el favor de canviar-l'hi per una del 20.

L'armer l'hi canvià, i en Pimpam se'n tornà, altra vegada victoriós.

I encara tornà, al cap de vuit dies més, a canviar l'escopeta del 20 per una del 24.

Allò no podia continuar. En Matatot veia seriosament compromesa la seva reputació de caçador i li calia defensar-la fos com fos. I aviat se li acudí la idea que havia de deixar confús en Pimpam.

Aquell vespre, quan es dirigia a la reunió de cà l'armer, entrà un moment a la taverna a beure un got de cervesa. Anava carregat amb un paquet voluminós a l'esquena i en duia un altre de més petit a la mà. Entre el grup que rodejava en Pimpam hi hagué un moviment d'expectació.

—¿On vas tan carregat, Matatot?—li preguntà en Pimpam, amb un accent burleta.

—Vaig a dur aquestes escopetes a en Tirafi. Trobo que amb la del 12 ho mato tot, amb la del 16 també, amb la del 20 també, amb la del 22 també, i també amb la del 24 i la del 32... de manera que no vull més escopetes. Em sap greu matar tanta bes-

tiola. D'aquí endavant només caçaré amb això.

I desfent el paquet que duia a la mà, mostrà a l'astorat auditori un arc i algunes fletxes...

La seva victòria era completa.

DE COL·LABORACIO

—Nen, si no deixes la portella tranquila, cridaré el revisor.

—Ja el pots cridar; jo també li diré els anys que tinc.

LLIÇO GRAMATICAL

Gramàtica estan donant i per cert no pas rient: el professor preguntant i els nois rumiant de valent.

—Vejam si heu fet atenció!—

a un que ha fet un badall,

pregunta el bon professor:

—Fixa-t'hi bé: «El cavall

ha tret el carro del barri».

¿Vols dir-m'ho en imperatiu?—

I el noi, tot pensatiu,

li respongué prompte: —Arri!

A. SCHAFF

—Aquest «Capvespre» l'heu penjat al revés.

—Això rai! Hi posarem «Albada».

(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Per guanyar diners en gros
es fan especuladors.*

Quan a l'àpat han dat fi
van a la Rambla a dormir.

Quan l'una havia tocat
un succés han presenciat.

Van a contar a un diari
aquell crim extraordinari.

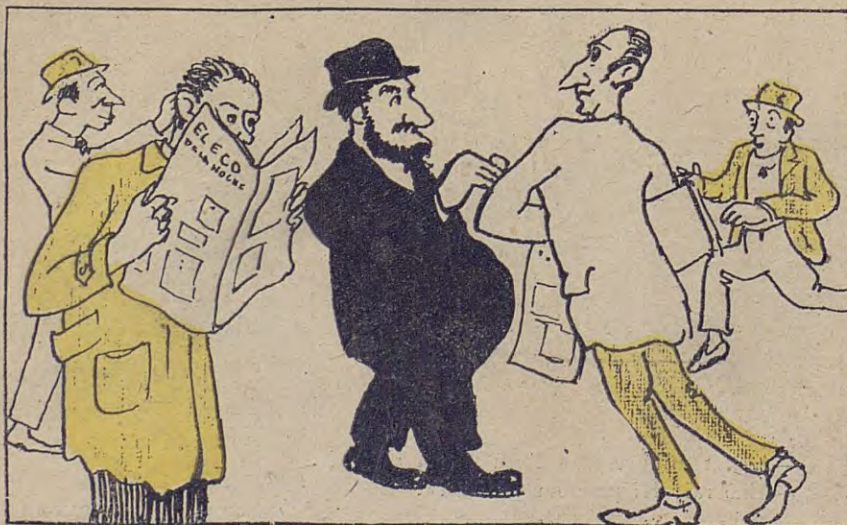
—Serà l'únic que el durà
i per tant molt es vendrà.

Per fer un negoci bo
acaparen l'edició.

El crim és interessant
i el públic el va comprant.

Prompte acaben el paper
i fan un munt de diner.

—Si accions fossin els diaris
ja serien milionaris.

—Provem-ho? —Molt ben pensat,
i cap a Llotja han marsat.